

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

امیر پیام

۱۰/۰۸/۲۰

مژده شوم:

« سندیکاهای کارگری می آیند! »

سر تیتزر سایت اینترنتی « اخبار امروز » در ۷ مرداد [اسد] ماه سال جاری مطلبی بود با عنوان «سندیکاهای کارگری می آیند!»، مطلبی که از واقعه ای شیرین و پر امید خبر می داد. حقیقتاً هم همینطور است، برای فعالان کارگری و چپ ها و کمونیست ها و هر انسان دلمسوز و دوستدار جنبش کارگری هیچ خبری خوش تر و مسرت بخش تر از خبر ایجاد سندیکاهای مستقل کارگری و تلاشهای فعالان مستقل جنبش کارگری در این جهت نیست. روزهای تولد سندیکای کارگران شرکت واحد و سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه از روزهای تاریخی و به یاد ماندنی جنبش کارگری ایران است. چرا که ایجاد هر تشکل کارگری که مستقل از همه جناحهای رژیم اسلامی و کل نظام حاکم و تشکل های « کارگری » دولتی و مزدور از قبیل خانه کارگر و شوراهای اسلامی و انجمنهای صنفی* و اتحادیه های دست ساز آنان برپا شود، مایه سرور و شادی است.

اما شومی مژده « سندیکاهای کارگری می آیند! » از طرف سایت اخبار امروز در اینست که نام شرافتمند سندیکای مستقل کارگری به ابزاری برای تطهیر تشکل های « کارگری » دست ساز و مزدور رژیم اسلامی بدل شده است. ماجرا از این قرار است که به دنبال توافق و همکاری وزارت کار و خانه کارگر می خواهند « کانون عالی انجمن های صنفی کارگری ایران » تشکیل دهند و سایت اخبار امروز همین تلاش ضد کارگری را به عنوان « سندیکاهای کارگری می آیند! » معرفی می کند.

نزاع خانگی وزارت کار احمدی نژاد با خانه کارگر هرچه که باشد و به هر جا که بکشد ذره ای از این حقیقت نمی کاهد که هر دوی آنها به مثابه بخشی از جناح بندیهای رژیم و جنگ ارتجاعی آنها، دشمن خونبار طبقه کارگر و جنبش مستقل آنند. اینها ضمن نزاع برای تصاحب سهم بیشتری از امکانات سیاسی و مالی قدرت حکومتی شان اما لحظه ای از امر و تلاش مشترکشان برای مهار و کنترل و انحراف مبارزات کارگری و سرکوب فعالان و تشکلات مستقل کارگری غافل نیستند.

وزارت کار مدتی سعی داشت با تضعیف نقش خانه کارگر، شوراهای اسلامی کار را به کنترل خود در آورد که زود متوجه شدند شوراهای اسلامی کار نزد توده های کارگر منفورتر و منحوس تر از آنند که قادر باشد نقشی در مهار و کنترل مبارزات کارگری ایفاء کنند و خیری هم به تقویت موقعیت این جناح برسانند. سپس «کانون عالی مجمع نمایندگان کارگری» را علم کردند که کاری جز دعا و ثنا گوئی برای علی خامنه ای ندارد. همینطور طی چند سال اخیر وزارت کار و خانه کارگر هر دو به ایجاد انجمن های صنفی کارگری روی آوردند تا آلترناتیو جدیدی برای مهار و کنترل جنبش کارگری و نیز ابزار دیگری برای تقویت موضع رقابتی خویش علیه یکدیگر در اختیار داشته باشند. وزارت کار و خانه کارگر می پندارند از آنجا که انجمن های صنفی کارگری فاقد صفت اسلامی و پیشینه منفور خانه کارگر و شوراهای اسلامی کارند و در ظاهر قانونی نیز خلاف شوراها ظرف مشترک کارگر و کارفرما نیستند، قادرند که این انجمن ها را در داخل به ظرف جایگزین تشکلات مستقل و واقعی کارگری بدل کنند و در خارج نیز به عنوان تشکل کارگری منطبق با مقوله نامه های سازمان بین المللی کار معرفی نمایند. اکنون هر دو به توافق رسیده اند که با ایجاد «کانون عالی انجمن های صنفی کارگری ایران» سلاح موثرتری را در مصاف با جنبش مستقل کارگری ایجاد نموده و رقابت بین خود را با هدف اعمال نفوذ و کسب رهبری به درون آن منتقل کنند.

این توافق و همراهی را خبرگزاری ایلنا وابسته به خانه کارگر در ۱۸ خرداد سال جاری به نقل از غلامرضا خادمی عضو هیأت مؤسس کانون عالی انجمن های کارگری ایران چنین بیان می کند:

«این فعال کارگری با یادآوری اینکه سنگ بنای تشکیل کانون عالی انجمن های صنفی کارگری برای نخستین بار به سال ۸۳ باز می گردد، گفت: در این سال انجمن های صنفی کارگران خباز، کارکنان فنی داروخانه ها، رانندگان کالا و مسافر و کارکنان بیمارستان خاتم الانبیا با همکاری واحد انجمن های صنفی کارگری خانه کارگر جلسه مشترکی را برگزار کردند که اولین گام برای تشکیل کانون عالی انجمن های صنفی کارگران ایران به حساب می آید.

وی با بیان اینکه در سال ۸۵ و در ادامه نشست قبلی، اولین گردهمایی انجمن های صنفی کارگری کشور با حضور نمایندگان ۱۲۰ انجمن صنفی کارگری با کمک و پشتیبانی معاونت تنظیم و نظارت بر روابط کار وزارت کار و امور اجتماعی در محل هتل استقلال برگزار شد گفت: هر چند این نشست به تشکیل کمیته دفاع از تشکیل انجمن های صنفی کارگری منجر شد اما به دلیل برخی حساسیت های بی مورد در میان مسوولان وقت سازمان تشکل های کارگری و کارفرمایی وزارت کار و امور اجتماعی هیچگاه گام موثری در جهت تشکیل کانون عالی انجمن های صنفی کارگری ایران برداشته نشد.

عضو هیأت مؤسس کانون عالی انجمن های صنفی کارگران ایران گفت:

رویه مذکور تا زمستان سال گذشته که رئیس سازمان تشکل های کارگری و کارفرمایی وزارت کار و امور اجتماعی تغییر کرد ادامه داشت.

وی گفت:

«در این سال موضوع تشکیل کانون عالی انجمن های صنفی کارگری در دیدار با شیخ الاسلامی وزیر کار مطرح شد که شخص وزیر پس از اطلاع و احراز اطمینان از قانونی بودن و مزایای تشکیل این کانون عالی دستورات لازم را به سازمان تشکل های کارگری و کارفرمایی وزارت کار و امور اجتماعی داد و سازمان را مامور تشکیل این کانون عالی کرد.»

بنابراین به روشنی پیداست که ایجاد کانون عالی انجمن های صنفی کارگری ایران پروژه مشترک خانه کارگر و وزارت کار است. اما جنگ و صلح و رقابت و توافق وزارت کار و خانه کارگر بر یک متن گسترده و عمیق ضد کارگری و در دل جدال مشترک کل این طیف ارتجاعی و مافیای قدرت حاکمه عیله طبقه کارگر و جنبش مستقل و نوپای آن قرار دارد. در این متن و در این جدال مشترک، وزارت کار و کانون عالی شوراهای اسلامی کار و کانون عالی مجمع نمایندگان کارگری اش جنایتکار تر و مزدورتر و کارگر ستیز تر از خانه کارگر و شوراهای اسلامی و اتحادیه ها و انجمن های کارگری دست ساز و وابسته به آن هستند، و متقابلاً نیز خانه کارگر و همه اعوان و انصارش جنایتکار تر و مزدورتر و کارگر ستیزتر از وزارت کار و باندها و اوباش متصل به آن می باشند. هر دو این طیف در ستیزی جنایت بار علیه طبقه کارگر و جنبش مستقل آن گوی سبقت را از هم ربوده اند. ایجاد « کانون عالی انجمن های صنفی کارگری ایران » هم ترفند جدیدی است در امتداد همین روند و برای تحکیم و تقویت سیاست سی ساله تحمیل فقر و فلاکت و بی حقوقی و ناامنی و بی حرمتی به طبقه کارگر و مهار و کنترل جنبش کارگری و سرکوب مبارزات آن. قدمت و ابعاد این سیاست جنایت بار آنقدر هست که حتی امکان ظاهر سازی و دگر نمائی را به « مقامات کارگری » این جبهه نمی دهد. به عنوان نمونه، حمید حاج اسماعیلی عضو هیأت مؤسس کانون عالی انجمن های صنفی کارگری ایران و از مدافعان و پیگیران اصلی ایجاد این کانون که تلاش می کند خود را متمایز از خانه کارگر و گاه منتقد شوراهای اسلامی کار بنمایاند (به گزارش روزنامه کار و کارگر ۲ مرداد ۸۹) معتقد است:

- ۱- « در ایران هیچگاه کارگران مورد استثمار و بردگی حتی در طول تاریخ قرار نگرفته اند»،
 - ۲- « حذف قراردادهای موقت به معنی افزایش تنش بین کارگر و کارفرما و پائین آمدن نرخ اشتغال خواهد بود»،
 - ۳- « همچنین ساماندهی حدود یک میلیون و چهارصد هزار نفر کارگر غیر مجاز خارجی که فرصت های شغلی کشور را بدون داشتن مهارت و روادید اشتغال کرده است نیز از ضروریات است».
- اما چه نیازی به این آلترناتیو جدید است و کدام ضرورت توجیه کننده ایجاد کانون عالی انجمن های صنفی کارگری می باشد؟ طبعاً بحران همه جانبه اقتصادی و سیاسی که جامعه ایران را فرا گرفته و چشم انداز اعتلای مجدد جنبش های اعتراضی و در رأس همه جنبش کارگری را بسیار نیرومند تر از قبل در آینده نزدیک ترسیم می کند از دلایل مهم به تکاپو افتادن رژیم عیله جنبش کارگری است. دلیل دیگر اینست که ابزار سنتی رژیم علیه جنبش کارگری یعنی شوراهای اسلامی به دنبال انزجار گسترده کارگران از آن سالهاست که برای مهار و کنترل جنبش کارگری خاصیت و کاربردی ندارند. اما مهمتر از همه عروج قدرتمند تشکلات مستقل کارگری است که در شرایط بحران کنونی و نضج جنبش های اعتراضی توده ای به تهدیدی رشد یابنده تبدیل شده اند. خیزش های جنبش مستقل کارگری در دو اول ماه گذشته و قطعنامه های سیاسی آن این تهدید را به نمایش گذاشت.
- رژیم اسلامی اکنون در مصاف با جنبش کارگری در موقعیتی مشابه اوایل دهه شصت قرار گرفته است. یعنی در متن بحرانی همه جانبه و تحرک جنبش های اعتراضی همچنین با یک جنبش مستقل کارگری قوی و پر تحرک مواجه است. اگر در سی سال پیش شوراهای اسلامی کار به همراه سرکوب جنبش مستقل کارگری پا به میدان گذاشتند و گام به گام با قلع و قمع آن خود را مستقر نمودند، امروز هم دقیقاً همین واقعه در حال تکوین است. کانون عالی انجمن های صنفی کارگری از طرف وابستگان جناحهای رژیم اسلامی (وزارت کار و خانه کارگر) یعنی همانهایی که برای سی سال جنبش کارگری را به فلاکت و روزگار سیاه نشانده، در شرایطی ایجاد می شود که جنبش مستقل کارگری و تشکلات آن زیر ضرب اخراجها و پیگردها و دستگیریها و سرکوب سخت قرار گرفته اند.

سناریوی کهنه مجدداً اجراء می‌شود. جنبش مستقل کارگری را سرکوب و حذف می‌کنند تا کانون عالی انجمن های صنفی کارگری بختک شوم خود را بر جنبش کارگری پهن کند.

این تحرکات رژیم علیه جنبش مستقل کارگری از دید فعالان کارگری پنهان نیست. اما سؤال اینست که چرا سایت اینترنتی «اخبار روز» که بلندگوی خط اکثریت است این توطئه ضد کارگری یعنی ایجاد کانون عالی انجمن های صنفی کارگری را به عنوان «سندیکاهای کارگری می‌آیند!» معرفی می‌کند؟ چرا درست در شرایطی که تشکلات مستقل کارگری و سندیکاهای اصیل و واقعی آن تحت سرکوب اند و هر روز شاهد دستگیری فعالان و رهبران آن هستیم، اخبار روز برای ایجاد کانون عالی انجمن های صنفی کارگری جشن گرفته است؟ پاسخ روشن و آشناست. جریان اکثریت هیچگاه نقش سیاسی غیر از تطهیر سیاست های جنایت بار و ضد کارگری رژیم اسلامی و حمایت از جناحهای مختلف آن نداشته است. در این مسیر جریان اکثریت تا اعماق توطئه و همدستی با جنایت کاران حاکم پیش رفت. طی سالهای اخیر سیاست اکثریتی علیه جنبش مستقل کارگری توسط حسین اکبری در داخل و صادق کارگر در خارج دنبال شد. آنها به طرز ناموفقی بی وقفه تلاش کردند تا با مزوج نمودن خانه کارگر و تشکلات وابسته اش با تشکلات مستقل کارگری مرز حیاتی بین این دو جبهه متخاصم را برهم زنند. جار زدن کانون عالی انجمن های صنفی کارگری به عنوان «سندیکاهای کارگری می‌آیند!» اقدامی حساب شده در امتداد همین تلاش است. اکثریتی ها با سندیکا نامیدن انجمن های صنفی و همتراز قرار دادن آنها با تشکلات مستقل کارگری کنونی، به فعالان کارگری می‌گویند سندیکائی که می‌خواهید همین انجمن های صنفی است و بروید آنجا کار کنید. تا به همان ترتیب که سی سال پیش شوراهای اسلامی را تشکل کارگری نامیدند، اکنون بار دیگر با حل نمودن فعالان مستقل کارگری در انجمن های صنفی سر جنبش مستقل کارگری را زیر آب کنند. اگر توجیه سیاسی شان برای این جنایت بزرگ در آن مقطع ضد امپریالیست بودن جناح خط امامی رژیم خونبار اسلامی بود، توجیه امروزشان آزادبخش بودن جناح ارتجاع سبز موسوی و کروی متعلق به همان رژیم اسلامی است.

این ترفند سایت «اخبار امروز» بار دیگر یاد آوری می‌کند که حفظ و تحکیم و تقویت جنبش مستقل کارگری با همه تشکلاتش نه فقط در گرو حفظ فاصله شفاف و استقلال قاطع آن از خانه کارگر و وزارت کار و شوراهای اسلامی و اتحادیه ها و انجمن های صنفی کارگری دست ساز و ابزار دست آنان است، بلکه همچنین در گرو هشیاری کامل و دایمی نسبت به توطئه های جریانات اکثریت و توده ای علیه جنبش مستقل کارگری می‌باشد. همانطور که همه منافع آنی و آتی طبقه کارگر و تجربیات جنبش کارگری در سه دهه اخیر نشان می‌دهد، توانمندی و پیشروی این جنبش و دست یابی آن به مطالباتش بخشا منوط به، به دور ریختن کل جبهه ضد کارگری مقابل است. سندیکاهای اصیل و واقعی و تشکلات مستقل کارگری بر روی ویرانه های خانه کارگر و تشکلات کارگری مزدور و دست ساز آن و وزارت کار برپا می‌شود. این تنها راه پیشروی موفق جنبش ماست.

امیر پیام

۲۶ مرداد ۸۹

۱۷ آگوست ۲۰۱۰

** در سالهای اخیر معدودی انجمن صنفی کارگری از طرف فعالان مستقل کارگری به عنوان بهره برداری از حداقل امکانات موجود ایجاد شدند. مستقل از قضاوت ما در باره این روش کار، اینها استثنائی بر قاعده عمومی بوده*

و مخاطب این برخوردار نمی باشند. هدف برخوردار ما شبکه اصلی انجمن های صنفی کارگری (بیش از پانصد انجمن) است که توسط خانه کارگر و وزات کار ایجاد شده و به آنها وابسته اند.